

paa Landbrugsjorden, er saa sandelig ikke at foragte. Nu kunde man maaske sige: Ja, men vi kan vente, andre Tider vil komme. Men de andre Tider har vi ventet paa i mange Aar, og man kan ikke lægge de unge, som har købt til de dyre Priser, den Optimisme til Last, som har besjælet alt for mange, thi er der nogen, som er uskyldige i den økonomiske Politik, der er ført, den Valutapolitik, hvis Følger vi nu er inde i, saa er det i alt Fald den Ungdom, som nu bygger og bor ude paa Landet.

Derfor tror jeg, at den Stemning, som har raadet herinde, og som ogsaa har raadet ude i Landet: at naar Kronen var naaet op i 90, kunde vi tage det sidste Tag med og faa den op i Pari, er ved at tabe sig. Det er den vaklende Kronekurs, som har vakt Mistemning og har sat Tanker i Bevægelse om at finde Midler til at undgaa den ved en Fastlæggelse af Kronekursen. Det var jo det, vi vilde opnaa, da vi fastlagde Kronekursen til omkring 70, stigende til 72. Dette Grundlag svigtede, idet Kronen steg paa Trods af gode Forhaabninger op til det Niveau, den staar i i Øjeblikket. Men det, vi nu skal søge at opnaa, er en Kronekurs, som ikke er et saadant Bjerg, som er uoverstigeligt for store Dele af den danske Befolkning.

Der tales jo om en ærlig Krone. Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard talte kønt herom, jeg synes næsten for kønt; thi det er godt nok med den ærlige Krone, men hvis Forholdet skulde blive det, at en stor Del af den danske Befolkning af den Grund skulde blive, om jeg saa maa sige, uærlig, synes jeg, Ærligheden var for dyrt købt. Derfor tror jeg, man skal søge at faa Kronekursen fastlagt i en Højde, der er overkommelig. Hvis det er rigtigt, at hvis Kronen nu stiger til op i Nærheden af 100, til 96 eller 97 f. Eks., vil vor ledende Bank, for at holde denne Kurs igen forhøje Diskontoen og tøje en Kreditindskrænkning til alle de Vanskeligheder, vi har, kan Vanskelighederne blive alt for store. Vi maa derfor i Tide tage alle Forhold i Betragtning. Hvis ikke Hindringerne for at fastlægge en Kronekurs i Overensstemmelse med Shillingværdien er fuldkommen uoverstigelige, melder jeg mig mellem dem, der er fuldt ud Tilhængere heraf. De økonomiske Ofre, som der spaas om, at der skal bringes for at faa Kronen op i Guldparitet samtidig med den forøgede Gældsbyrde, som det faktisk vil betyde, er en Kalamitet, som jeg tror, vi maa rette alle Bestræbelser paa at undgaa.

Fraenkel: Heller ikke jeg kan stemme for Lovforslaget, og jeg skal med et Par Ord motivere hvorfor. Jeg frygter Følgerne af Deflationen. Jeg frygter dem for Industriens Vedkommende og maaske nok saa meget for Landbrugets. Det fik nu være. Man kunde jo under Hensyn til Forhold, jeg straks skal komme ind paa, og som navnlig er fremdraget af det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, maaske kræve, at et Land tog en økonomisk Katastrofe, dersom det under denne havde Organer, der havde Villie og Evne til at gribe ind paa en saadan Maade, at hvad der kunde mildnes under Krisen, blev mildnet. Disse Organer skulde jo være Regeringen og Nationalbanken. Men jeg maa sige, at jeg har ikke nogen Tillid til, hvad disse to betydningsfulde Organer under Kriseforhold, der nærmer sig det katastrofale, vilde kunne foretage sig. Jeg kan ikke se, at Regeringen har noget fast og klart Standpunkt overfor den Krise, vi sidder i, og som hele Europa sidder i for Tiden. Jeg kan tværtimod se noget famlende, noget vaklende, der, Regeringens gode Villie ufortalt, gør, at den ikke ser sig i Stand til at tage et Sandpunkt og sige: Her staar vi nu, saadan ser vi paa Krisen, der vælter ind over os, og disse Forholdsregler vil vi tage imod den. Regeringen har jo al Anledning til at gøre det, netop den, der staar Arbejderne, som jo tager det første Stød, saa nær, som den gør. Hvis Regeringen havde et fast og klart Standpunkt, saa maatte den jo forklare Arbejderne det. De maatte kunne forstaa, at naar Regeringen indtog dette Standpunkt, og naar den satte Ting i Værk, som var egnede ud fra dette Standpunkt, vilde den kunne mildne den frygtelige Arbejdsløshed, der er over os, og dermed maatte den jo med det samme have sine Folk samlet omkring sig, saa meget mere som der fra deres Side ikke bliver taget hverken det ene eller det andet klare Standpunkt, hvad man naturligvis heller ikke kan forlange. Jeg ser ikke rettere end, at paa Grund af Regeringens Mangel af en klar Opfattelse af hele den økonomiske Stilling kan man ikke vente, at Regeringen under de Følger, som jeg tror, en fortsat Deflation vil føre over Landet, med fast Haand vil gribe ind og træffe de egnede Foranstaltninger.

Men endau langt mindre har jeg Tillid til det andet Organ, Nationalbanken. Det forekommer mig, at ikke alene manglende Evne her træder klart for Dagen lige fra den allerførste Dag, da Nationalbanken, om jeg saa maa sige, blev tilkaldt mere di-